

PERIÒDICH SATIRICH,

HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

J. PEPRAX.

Músich de punta, poeta entussiasta,
francés d' origen, cor catalá,
ell es qui mana la *Estudiantina*
de Perpinyá.

LA CABALGATA.

Encara 'm dura 'l refredat que vaig arreplegarhi.

La de casa ja m' ho deya:

—Mira que tornarás tart; mira que son capassos d' acabar á las *mil y canientas*; mira que aquestas cosas devegadas...—

Pero jo ni menos ne vaig fer cabal. Encench un puro qualsevol, á falta d' altre millor, agafó 'l bastó per fer més respecte, y á las nou en punt me llenso al carrer.

No 's podia donar un pas. Tot anava de gom á gom com si haguessin de arribar dos ó tres Prims á la vegada.

La plassa de Catalunya, la Rambla, 'l passeig de Colón... tot lo curs que la comitiva havia de seguir estava materialment embutit de carn humana.

Jo no sabia qué fer.

—Si te 'n vas á esperar-la quan surti, la gent que ja deu haver pres puesto no 't deixarà veure res; si 't plantas aquí á la Rambla qui sab á quina hora la veurás... ¡Nada, un terme mitj!..—

Y adoptant una resolució definitiva, corro cap al cap-de-vall del carrer de la Princesa, á la vora del Parch.

—¿Que ja ha passat?—pregunto al arribar allí, á un fulano que feya cara de persona prudent.

—¿Qui? ¿'l sereno? No deurá tardar gayre.

—Vull dir la cabalgata.

—¡Y qué ha de haver passat, home! ¡qué ha d' haver passat! Al menos ne tenim per dos quarts de jornal.

—Pero... ¿no deyan que á las nou sortiria?

—¿A las nou? Deu haver sortit de Martorell si per cas. Lo qu' es per aquí encare no se 'n té la més petita noticia.—

M' arrimo á un arbre per soportar lo *planton* ab més comoditat, y 'm comenso á carregar de paciència.

La multitud va creixent per instants. Los que arriban empenyen als que ja hi son: los de da-

vant repeleixen als de detrás. Tot son crits y protestas.

—¿Vol fer lo favor de no apretar d' aquest modo?

—Dispensi, no me 'n havia adonat. ¡Ves á qui se li ocorreix assentarse á terra!

—Quan vosté fassi tres horas que s' estigui esperant com jo, potser hasta s' hi ajeurá.—

Mès enllá hi ha un cap de casa que busca als seus, que se li han esgarriat.

—¡Pepa!.. ¡Pepa! ¿hont t' has ficat? ¡Miquelet!.. ¡Miquelet! ¿qui diable 'ls troba ab aquesta generació?... ¡Pepa!... Escoltin ¿qué haurían vist per aquí una dona ab mocador vermell y un noy d' uns set anys?

—¿Una dona ab un mocador d' uns set anys y un noy vermell?

—Sí; ella es bastant pigada del front... y una mica rabassuda...

—Aquest dematí al Padró n' hi vist una de dona per aquest istil...—

Sentint aquestas respostas lo marit abandonat gira qua y s' escorra serpentejant per entre la gent, cridant á cada pas:

—¡Pepa!... ¡Miquel! ¡Mala glassada 'us estobi...!—

Y va venint més concurrencia y va passant lo temps... y la cabalgata no 's veu ni s' afigura.

—¿Voléu dir que passa per aquí?— murmura un desconfiat, escampant la mirada fins allá hont li alcanza la vista.

—¡Per forsa hi ha de passar! ¿Per hont aniria, donchs?

—¡Qué sab un! Potser dona la volta per darrera 'l Bogatell y baixa pèl passeig del Cementiri..

—Lo diari no ho diu pas

—¡Oh 'l diari, 'l diari! Lo *certus* es que son las onze y no 's veu res...—

Mentres sentía aquest diálech, apareixen varios municipals de caball: l' un d' ells porta un pendò. Van completament á las foscas; pero fent un esforç de penetració, la gent logra adonar-se'n.

—¡Ara!—crida aquella massa humana, badallant y estirant los brassos,—¡aaaaara!

Comensan á passar uns quants condes de la classe proletaria, que van mirant esparverats per tot arreu com si busquessin un pis per llogar.

¡Calla! Aixó ja son *palabras mayores*. Aquí tenim salvatjes pacífichs y tres ó quatre indios de familias acomodadas, pèl istil d' aquells que hi ha en los aparadors dels herbolaris ab un pot de sangoneras á la má.

Ara ve un carro, es dir un barco que vá ab rodas... ab una estatua á dins.

—¿Qué *resigna* aquesta gran figura?—'m pregunta un.

—Es la Llibertat *iluminant* lo món.

—¿Sí? Ara ja no extranyo que 'l món estigui á las foscas. ¡Si la Llibertat l' ilumina tan malament!...—

Ja tornan á venir més indios ab atxas apagadas y fanals sense encendre; xinos de la Barceloneta, cafres del Poble-sech y japonesos de qui sab ahont...

¡Tè! Ara no ve res.

—¿Qué ja s' ha acabat?—diuen los uns.

—Aixó sembla la professò de Corpus—responen los altres.

—Tú, xino—preguntan á un comparsa ressegat,—¿qué ja no hi ha res més?

—No ho sè—respon lo xino, encenent un cigarro,—ja ho aniréu veyent.—

En efecte: al cap de mitja hora veyém lo caruatje del Assia... que no 's pot sapiguer de cert com es, perque també vá á las foscas.

Y vinga altra vegada una fornada de salvatjes negres y de color de xacolata, á peu y á caball... y sempre á las foscas.

—¡Pobre gent!—deya una senyora á la vora mèu—¡ja 's coneix que son d' un país atrassat!

—¿Per qué?

—Perque encara van pèl món á las palpentas.—

Després d' un rato de no passar res més que la fresca, passa un altre carro.

—Es l' Egipte,—diu un senyor.

—¿Aquell poble ahont van fugir Sant Joseph y la Mare de Deu?

—'L mateix.

¡Apreta! Ja tornan á presentarse 'ls salvatjes de reglament. No podém sortir d' aixó.

Si hi hagués llum, tal vegada sabriam trobarhi diferencia entre uns y altres. Ara tots son iguals: salvatjes á secas.

A continuació ve 'l carro de la Oceanía, ab un busto de Colón entre un escampall de trastos y herbas.

—Per qué li portan aquest Colón aquí?

—Diu que volen fer una probatura. Quan passarán per davant del monument d' allá á las Dressanas, li ensenyarán la figura que hi ha á dalt y li preguntarán si 'l coneix.

Vaja, de mica en mica 'ns aném civilisant. Ja som á Europa. Aquí comensan á veures los efectes de la fraternitat y del progrés.

Es veritat que 's veuen... á las foscas: pero 's veuen

Inglesos de parella ab catalans, á pesar d' alló dels tractats de comers; un rus de conversa ab un valenciá, preguntantli, á la qüenta, si la cullita de xufas se presenta bona; un malaguenyo fentla petar ab un turch; una aragonesa ab un alemany; un manxego ab un belga... no hi falta més que en Rius y Taulet fent brometa ab en Gasull..

¿Qu' es aquell resplander?... ? Lo tálam?

No 's pot distingir de cap manera: se veu una cosa lluminosa, com una escaparata... pero no se sab qu' es.

¡Bo! ¡Si al davant hi va una locomotora!

—¡Calla! Es lo *trench-via* de foch...

—¡Sí! Es lo carrilet de Sant Andreu que s' ha errat de camí y ve per aquesta banda...

—No senyors: es una *locomóvil* que arrossega 'l carro.—

¡Pobra locomóvil! Lo que arrossega en primer lloch es una munió de galifardeus que hi van al damunt fent més nosa que servey y armant una saragata de mil dimonis.

Després segueix lo carro que representa Europa, iluminat eléctricament.

A cada costat del carro hi ha una persona que representa alguna cosa... y varias que no representan res.

En la cara que 'm ve al *frente* s' hi veu un home assentat, ab un devantal de cuyro.

—¿Qu' ets sabatè?—li pregunta un curios de primera fila.

—Si vols que 't digui la veritat no ho sè: per la paga que 'm donan, no puch estar enterat de gran cosa.—

Vaja: ara deixém passar aquestis soldats de caball y s' haurá acabat la ditxosa cabalgata. ¡Gracias á Deu!

De desgavell y desorganización no n' he vist may tan en ma vida.

Lo públich veu desapareixe l' últim vestigi de

la professò, y 's dispersa immediatament com si s' hagués tret un gran pes de sobre.

Tothom, qui més qui menos, fa comentaris irrespectuosos sobre la festa.

—¿Sabs que las donas que anavan en alguns carros m' han semblat molt enmatxucadas?

—Bé; de *noche todos los gatos son pardos*.

—Y á las foscas tot passa.

—Per mi—deya un—aixó d' avuy no ha sigut més que un ensaig.

—Enhorabona! Donchs que no convidin á la gent. Als ensaigs no més hi solen anar los de la familia.

Cinch minuts després d' haver passat la cabalgata vaig sentir dos fulanos que feyan sobre ella 'l millor comentari que 's pot fer.

—M' ha deixat parat.

—Y á mí. Ho podém dir ab tota la boca: nosaltres ne sabiam més.—

Eran dos socios del antich *Gavilán*.

FANTÀSTICH.

ROMANSET.

Lema: Decidme, bella señora,
decidme vuestro secreto,
que debe de ser muy grande
cuando tan triste os observo.

¿Qué tens nena qu' estás trista?

¡Al veure't quedo confús
y hasta l' ánima se 'm glassa
veyent t' aixugas los ulls!

Digam ta pena y de prompte
nineta ploraré ab tú,

y ab mí cobrarás l' humor
si acás, nena, l' has perdut.

Jo t' estimo fa molt temps
y dissimular no puch

al veure t' aixís plorosa,
lo gran carinyo que 't duch.

¡No 'm fassis patir hermosa!

¿Qué vols? ¿qué 't falta? ¿salut?..

—¡Tonto! es que ab lo vent que bufa
m' ha anat una brosa á l' ull.

SIMÓN DE LOURDES.

EXCURSIONS PER L' EXPOSICIÓ.

XVI.

PABELLONS.

Ans de tot, demano dispensa al amable lector, per haverme prés duas semanas de festa, no per falta de ganas de continuar las excursions, sinó per insuficiencia d' espay y per haverhi altres assumptos de actualitat que 'l reclamavan preferentment. L' Exposició podia esperarse. Després de tot tal com varem deixar-la, l' hem trobada.

Mes ara que m' hi torno á posar, procuraré no detenirme fins al fi de la jornada.

Per lo tan, tinguin la bondat d' acompanyarme.

Nos trobém en lo Saló de Sant Joan.

Aquest siti, segons lo plano primitiu, devía omplirse de pabellons elegants, destinats á fer la pols al famós carrer de las Naciones de l' última Exposició de París. Las ganas hi eran; pero 'ls projectistas s' han quedat ab las ganas. En lloch dels pabellons, la vista s' entristeix contemplant

una doble filera de pedestals macissos que sustentan algunas plantas. No falta sinó que 'ls haguessen decorat ab calaveras é inscripciones funebres, per adquirir aquell siti la denominació de *Cementiri modelo de Sant Joan*.

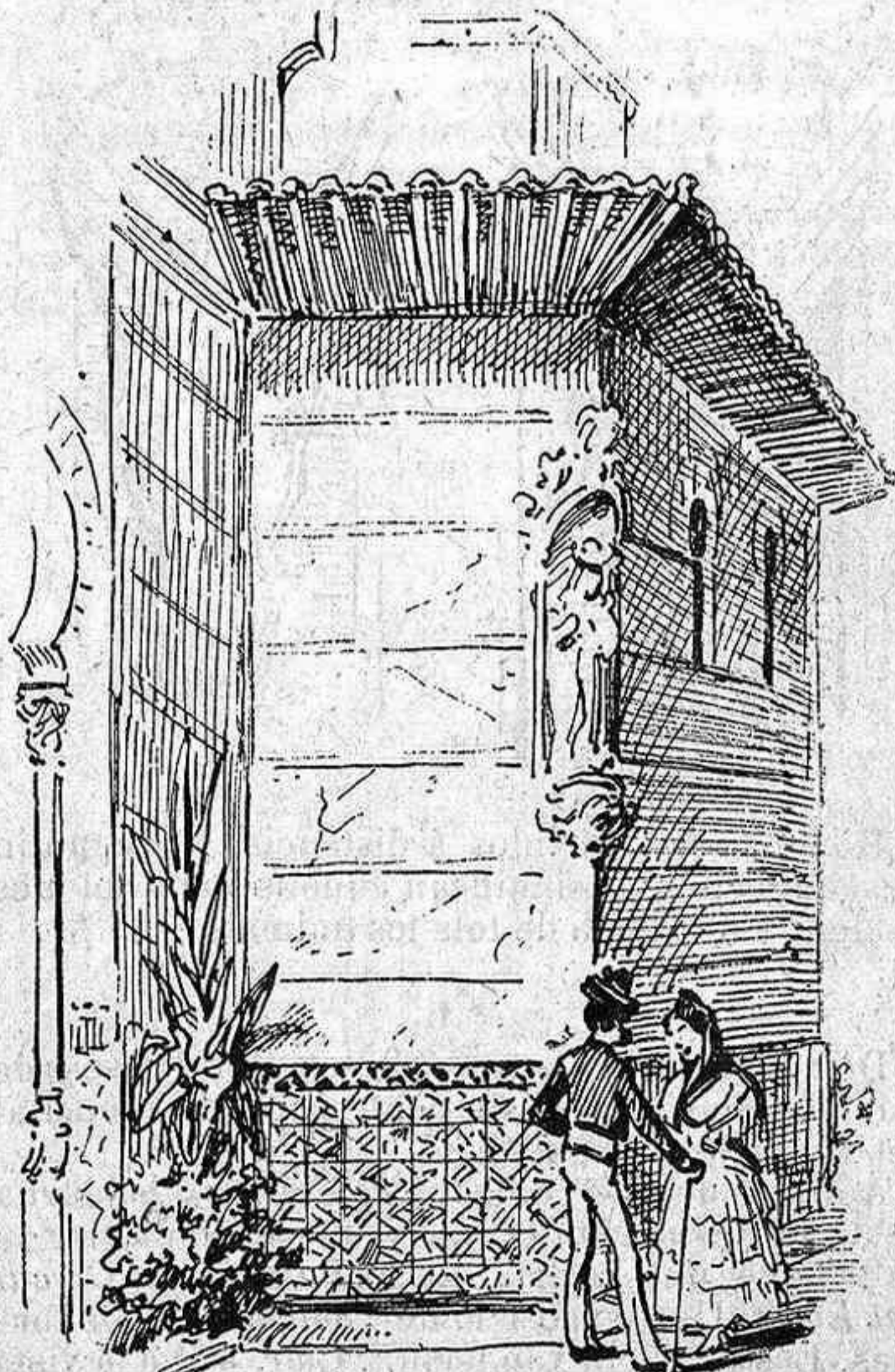
Los pabellons quedan reduhits á quatre: un petit tuti de pabellons.

Es vistós, elegant y sobre tot molt propi, 'l que ha aixecat la *Real Companyia Asturiana*, tot forrat de zinc, de dalt á baix, desde 'ls fonaments á la teulada. Ofereix detalls arquitectónichs primorosos. Y á dintre, á un li sembla sentir ab la vista una banda ab molt bombo y platerets: zinc... zinc... zinc... res més que zinc. Canals de zinc, claus de zinc, banyeras de zinc, un gall de torratxa de zinc, teulas de zinc, lingots de zinc, planxas de zinc y per las parets vistas... ¿de zinc? No senyors, vistas fotogríficas de las minas de Riocín, de las quals extréu la *Real Companyia Asturiana* la primera materia que ab tanta perfecció elabora. Alguns modelos de armaduras y teuladas completan aquesta instalació que mereix una visita detinguda.

Ocupa 'l pabelló del costat que té totas las trasas de kiosco de jardí l' aparato inodoro pera l' extracció de letrinas de *D. Joseph Batista*. Veji 'l Sr. Batista si li es fácil construhir un aparato també inodoro pera l' extracció de Ajuntaments, y 'm sembla que tindrà molta demanda.

A l' altre costat del Saló hi ha una caseta construhida tota ella de ferro ondulat. Molts cops he intentat penetrarhi, pero l' he trobada sempre herméticament tancada ¡Si s' hi guardarán allá dintre las ganancias de la Exposició!

Al costat de la casa de ferro, una casa de sal... vull dir, lo *Pabelló de Sevilla*. ¡Olé! ¡Quánt primor, quanta elegancia! Aquell minaret ab remi-

nicencias de la Giralda: aquell sócol de rajolas de Valencia, es á dir de Valencia, de Sevilla, las

unas de 'n Pickmann que ha casat felisment lo gust árabe ab lo gust inglés y las restants de 'n Jiménez que conserva las tradicions de la cerámica árabe: aquelles finestretas de ferradura: aquella teulada volada: aquelles cenefas d'entortolligaments de alicatats y caràcters cúfichs, y en la fatxada, la gran reixa del renaixement, la gran porta de ferradura y en un dels ànguls la *Virgen del Carmen*, «patrona de mi morena», tot aixó representa un reconet de Sevilla transportat á Barcelona per regalo de la vista y alegría del cor.

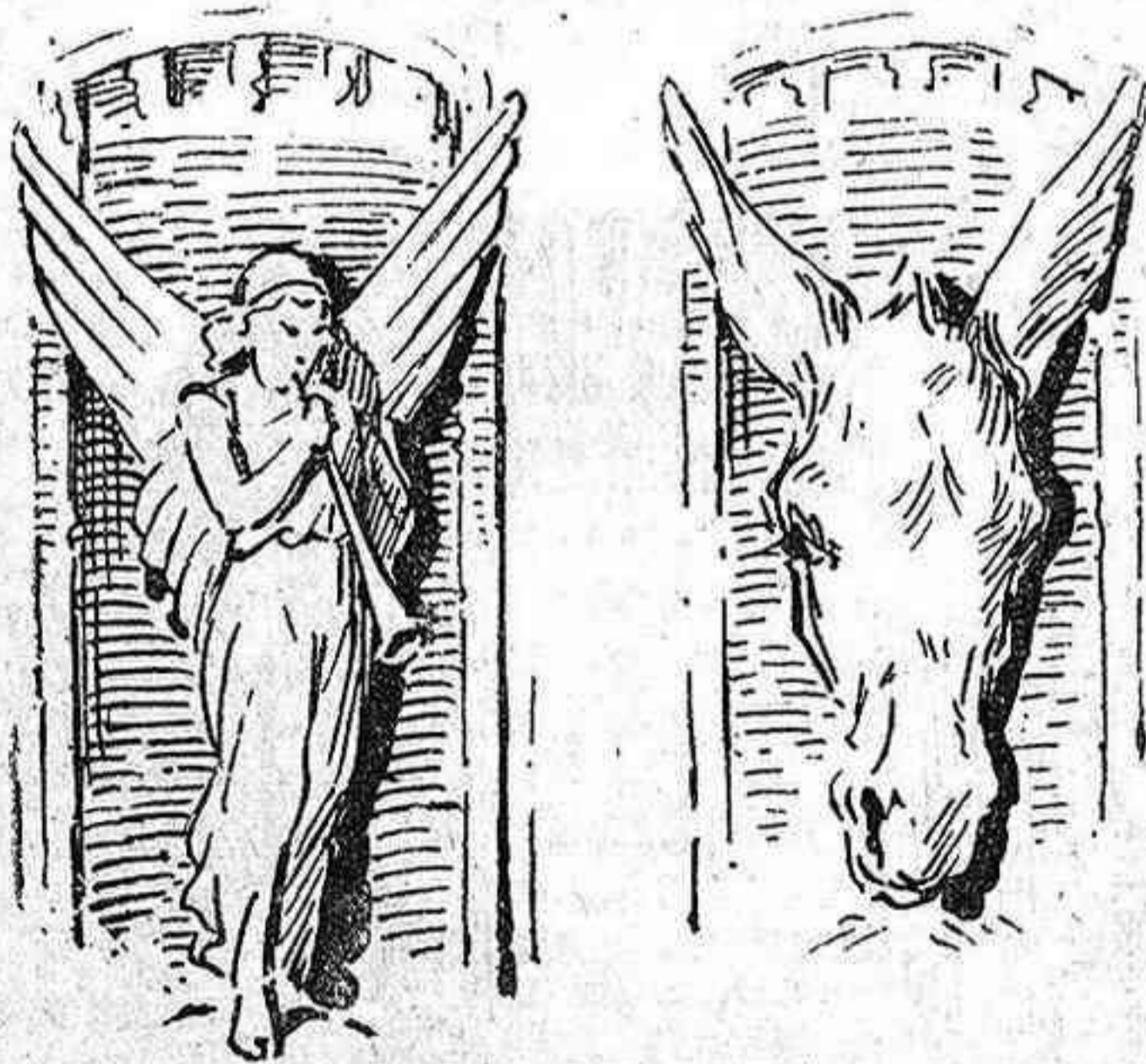
Interiorment lo pabelló 's transforma en pati aporticat, ab sas finas columnetas y sos archs brodats de arabeschs, trespòl de mármlol y un sortidoret al mij. ¡Quánta delicadesa! Allá dintre á un li venen ganas de besar las mans autoras de las delicadas labors de la Escola normal, bebent unas *cañitas* ab aquells vasos de fusta fets á propòsit porque si cauhen, no 's trenquin. ¡Y trobantse entre andalusas, es tan fácil que s' esmunyin!...

Per lo demès, allá hi ha una mica de tot: vins, olis, llanas, carbò, seda, estuchs, passamaneria, estalácticas, ferro, restos antidiluvians, pessas anatòmicas, olivas, taps de suro, suro en rama, bôtas, sombreros y llibres. En las parets algunas reproduccions pictóricas de l' esco'a sevillana, y al fondo la gran instalació de 'n Pickmann, un tresor en productos cerámichs.

A la sortida, á má esquerra hi ha 'l porter: un gran tronch de alsina surera, ó parlant en castellá: «un gran pedazo de alcornoque.»

Un efecte óptich.

Contemplin de aprop los àngels que decoran l' arch del Saló de Sant Joan. ¿Son hermosos veritat?

Donchs ara, mírinlos á distancia y preguntin al arquitecto qué significan aquells caps del més pacient y filosófic de tots los animals.

Deixém las montanyas russas del Passeig de Pujadas fetas á propòsit pera probar l' intensitat del xiscl de las donas.

A dintre del Parch. fronter á la gran baluerna del Café Restaurant s' aixeca una elegant torreta voltada de una galeria. Es lo *Pabelló del Círcul del Liceo*. Una exposició de cadiras de totes formas. Los socios hi van poch... Clar, al á á la vista de tothom no s' hi pot fe 'l tresillo. En cambi 'ls mossos de la casa usufructúan aquella finqueta.

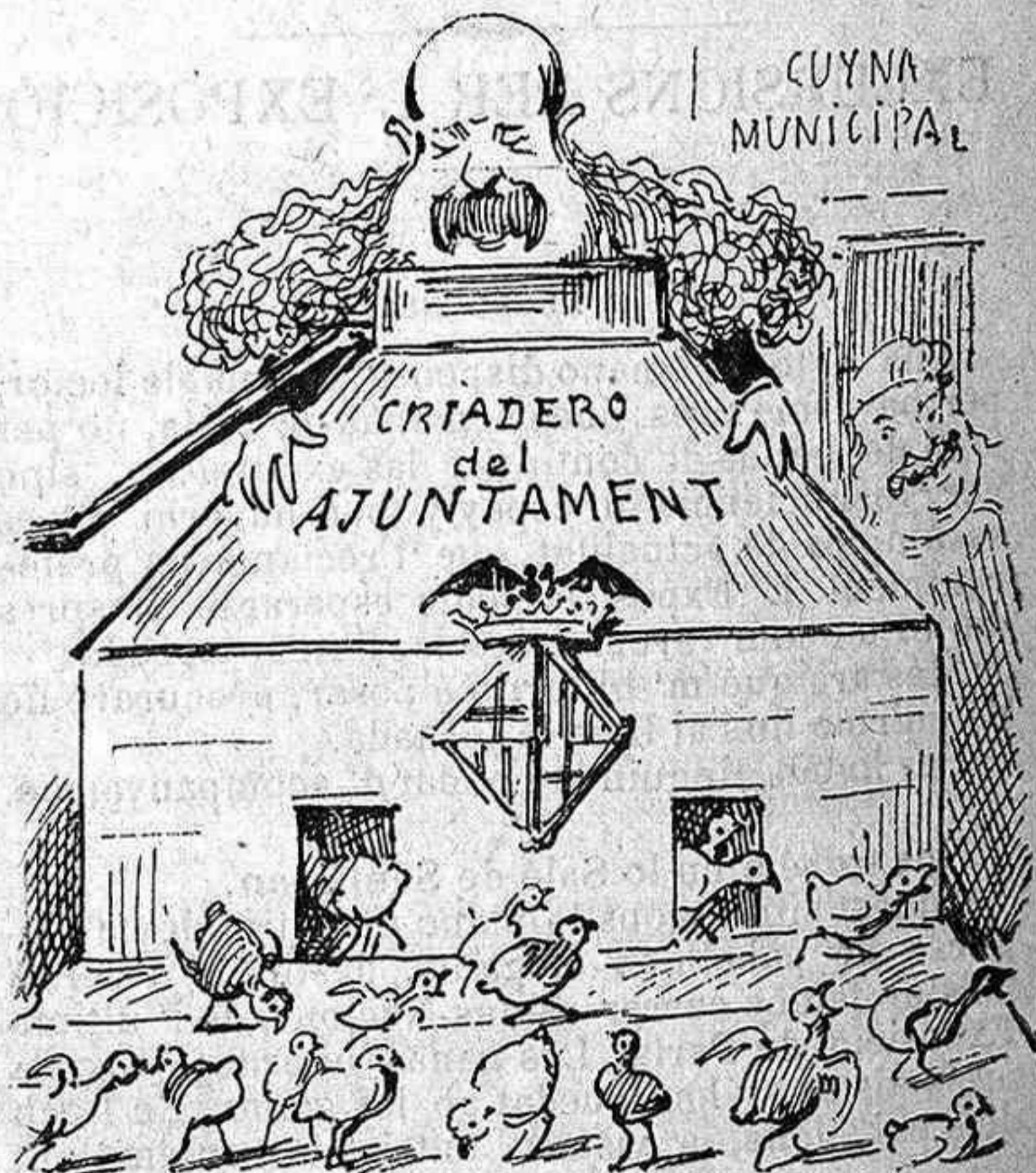

Creguin qu' es un recreo ser dependent del Círcul del Liceo.

Encaminémnos á la plassa de la Gran Cascada, sembrada de barracas mes ó menos orientals, regidas per moros més ó menos auténtichs. A ran del llach, alguns cafés al ayre lliure, una font que raja sempre pels que tenint set no tenen quartos, y més enllanet, á la sombra gemada d'arbres y arbustos, la rústega instalació de la *Avicultura catalana*.

¡Quina novetat més disolvent! Perque aquí 's tracta de fer neixe als pollets, sense necessitat de lloca que covi 'ls ous, creant generacions de pollastres y gallinas, que no han de coneixer may á la seva mare. ¡Ay Senyor! Lo día que aquesta innovació trascendeixi á la humanitat ¡adeu los goigs íntims de la familia! Lo món quedarà convertit en un inmens hospici.

Dos aparatos son los que més se veuhen á través dels vidres: una gran incubadora que sembla una caixa de luxó de la Neotafia, y una lloca me-

cànica, aparato que dona calor gradual als pollets que 'l necessitan. En aquest últim hi campeja l'escut de la ciutat. ¿Serà aquesta instal·lació lo galliner municipal? En aquest cas ¡quants ne rustirà Mr. Martín! ¡Quants no 'n farà petar l'insigne D. Ignaci!

Ans de pujar al cim de la Cascada, ahont brilla com una inmensa llumanera acabada de fregar ab terra d' escudellas, lo colossal grupo de l' Aurora, concedim una mirada al típic restaurant de la Gruta. Allá, en aquell siti ombriu, ahont avans anavan á matars'hi ls suicidas, avuy s' hi menja y s' hi béu y no s' hi está tan mal en companyia de una noya maca.

Mes val aixó que alló altre, que si un adagi diu: «A las penas punyaladas», millor será corretjirlo en aquesta forma:

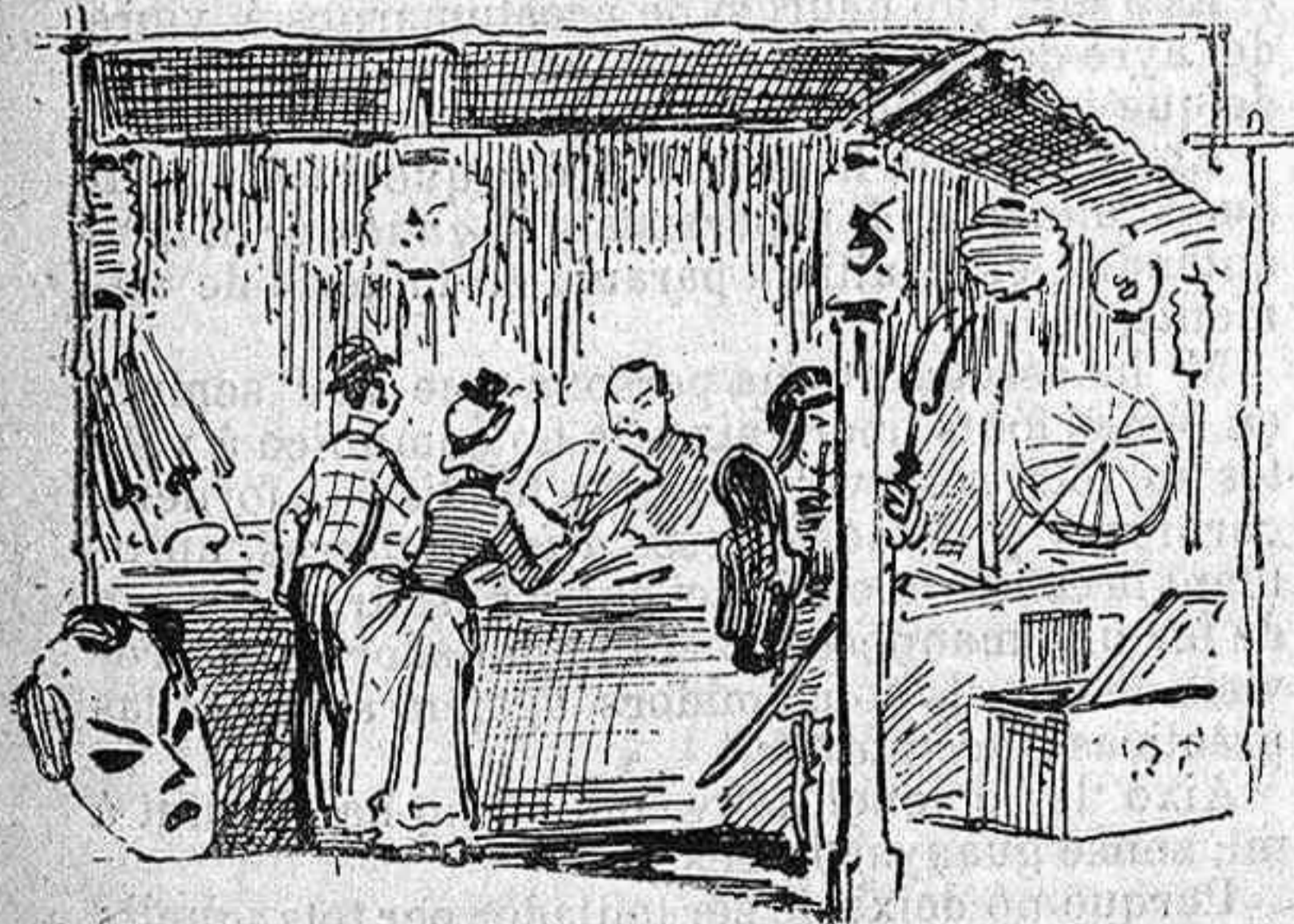
«A las penas un cubert de duro.»

Sobre 'l restaurant y en lo punt ahont la Venus de la Cascada dona l' esquena al públich, hi trobaran l' aquarium de aygua dolça. Pel que ha vist aquariums verdaders, alló es una petitesa, una insignificancia, res; en cambi pel que no n' ha vist d' altres es una novetat lo cuejar de las tencas, lo zigzaguejar de las anguilas. lo arpejar dels llagostins d' aygua dolça (*cangrejos*) y aquell obrir y tancar la boca, com si esbufeguessen, dels peixos de sortidor.

— Mamá, preguntava una criatura ¿per qué son tan vermells aquests peixos?

— Perque 's donan vergonya de que la gent se 'ls miri.

Baixant per l' altra escalinata de la gran cascada, trobarem á poca distancia una barraca egípcia, ab un pessebre: total res. Una mica més enllanet una cabanya filipina desocupada: á l' altra banda del rech una altra cabanya de nipa també filipina y desocupada també: reflectint las líneas de sas fatxadadas egípcias en las ayguas del llach y en las del rech que 'l voreja, lo pabelló de la *American soda water*, font permanent de néctar americá y refugi de unas xicotel·las que donarian l' opi, si fossen xinas; y á continuació l' hermosa casa de fusta dels japonesos, decorada ab llanternas de paper pintat, guardada per ninots vestits de guerrero y freqüentada constantment de compradors desitjosos de adquirir algun objecte típic de aquell remot país.

Per qual motiu, com diuen molt bè en lo *Ki-ki-ri-ki*:

*Les japónais
sont toujours gais.*

Anant seguint l' itinerari que 'ns hem trassat, desfilaran per davant nostre la instal·lació de las máquinas de la *Font mágica de Brush*, que durant tan temps, ha sigut gala de las festas nocturnas de la Exposició; una máquina elevadora d' aygua, situada al péu del llach; l' *Eden Bar*, que ve á ser un carretó de néctar; alguns kioscos de Legudas que com tants altres ofereixen l' alicient de poder fer petar la claca ab las minyones encarregadas del servey; y girant, sempre arran del llach y passant per davant del *kiosco Vinyas*, hont se serveix xampany á petites dossis y del Pont de acer *Eiffel* que ha quedat sense col·locar, arribarem á la instal·lació de la *Companyia general de tabacos de Filipinas*.

Un edifici típic: un trosset de Filipinas transportat á Barcelona. Tancat per una estacada de bambú, presenta un aspecte curiós ab sas parets de nipa y sa teulada á dos ayguas, de nipa també: sos grans finestrals tenint per totas ventallas trossos de paret també de nipa que s' obran y 's tancan com se tanca y s' obra la tapa de una capsa de rapé.

Los esglahons que donan accés al edifici son de bambú prim y 's vinclan al pés de una persona: de la mateixa materia son los trespols, de tal manera que deya un pagés:

— Ay, ay: sembla que caminem sobre un estenedor de figas.

Y tothom que contemplava á las cigarreras assegudas á terra va saludar la sortida de aquell crach ab una gran rialla.

¡Las cigarreras! Y ab quina llestesa treballan ab sos dits llarchs y esprimatxats del mateix color del tabaco qu' elaboran. ¡Pim pam! aplanan la capa, un grapatet de tripa, una engruna de pastetas, una caragolada y ja está 'l cigarro. En cambi 'ls filipinos s' ho miran y demanan al públich que no s' entretengui.

Aquellas cigarreras son molt asseadas, y no falta qui se las mira ab uns ulls... que vaja, la barraca al millor día corra perill de incendiarse.

Figuran en la instal·lació, cadiras de aquell país, plenos, tabaco en rama, mostres de totas las labors de la Companyia, un facsimil corpóreo de una de sas hisendas y dintre de uns potets los insectes que atacan al tabaco. Unas cucas petites,

casi invisibles, més felissas que nosaltres, ja qu'elles á lo menos consumen tabaco verdader.

Per una de las finestras se divisa un moll de bambú y una canoa filipina sobre 'l llach, y al baixar se troban dos despatxos de tabaco á càrrech de las indígenas més cayas y tendretas de la colecció.

Per acabar la present excursió encaminemnos al *chalet* del Marqués de Campos, qu' es un edifici pintoresch d'arquitectura russo-suissa-valenciana.

Lo marqués de Campos ha volgut dirnos:—Jo soch rich.

Y ha fet lo *chalet* y l' ha regalat á Barcelona. Déu li pagui la caritat.

Encare que diu lo refrán: «A caball regalat no li miris lo dentat», un cop lo *chalet* quedi á la nostra disposició, jo aconsellaré que 's treguin aquelles estátuas de gerrer que prenen la fresca á fora y aquells dos lleonets tan migrats que guardan la entrada, y que ni per gossos d' aygua serveixen.

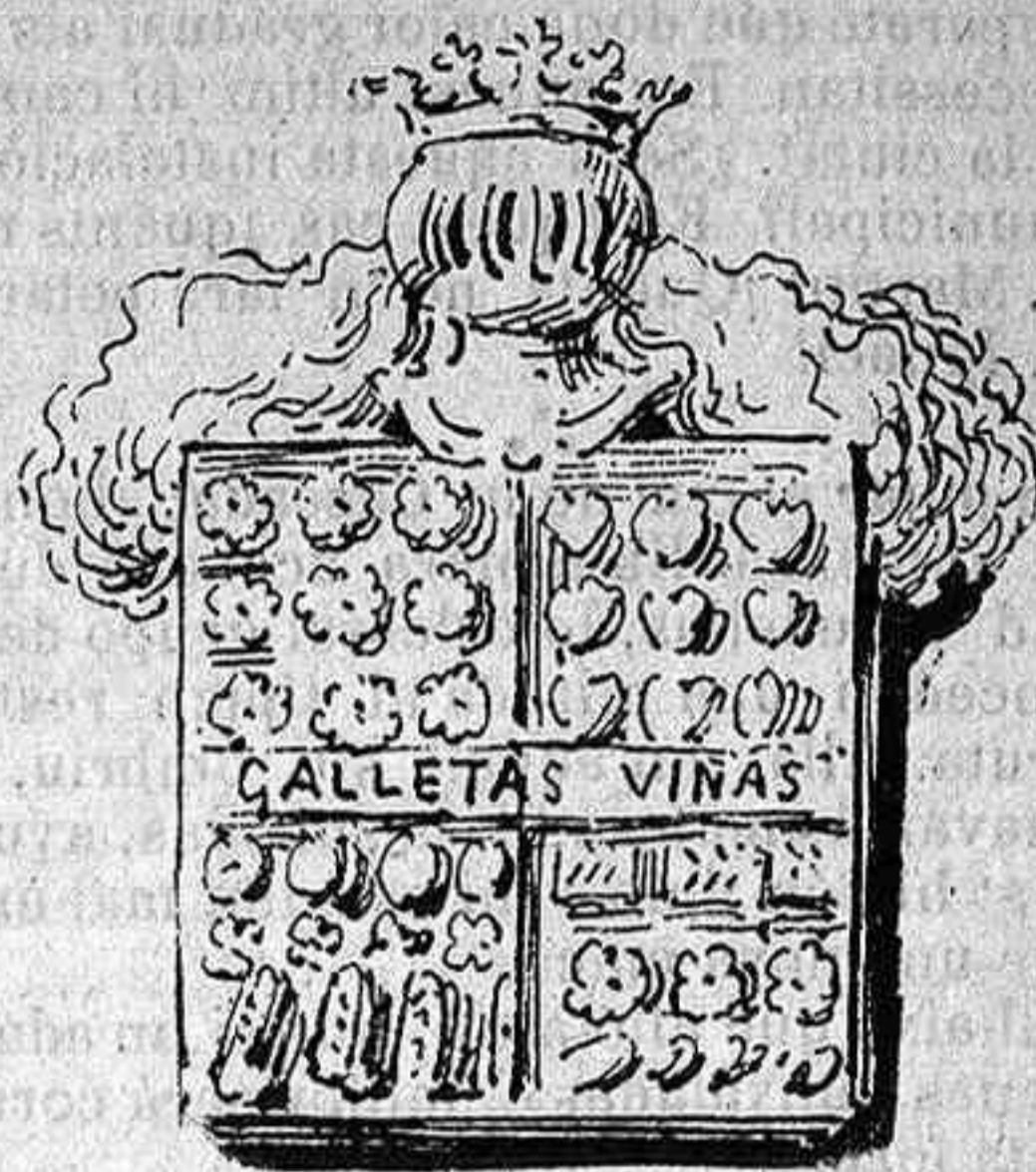
Que 'l tenir pessetas no significa tenir gust ho demostran aquets detalls y altres que s' observan en l' interior de la construcció. Los objectes exposats forman un conjunt lo més heterogéneo. N' hi ha de riquíssims; pero n' hi ha també de tan carquinyolis que un no comprén cóm han pogut exposarse. Quadros deliciosos, al costat de pinturas que ni per cromos anirian: plats d' argent (y no dich *plats de plata* per evitar cacofonías) y bronzos adotzenats: aquí un tapís admirable, y allá un vestit de Mare de Deu brodat de canyutilló: ricas cadiras de cuyro cordobés alternadas ab cadiras tapissadas que ja no 's veuhen ni al carrer dels Banys.

Aixó sí: una locomotora al mitj, y en una paret una gran munió de barcos *retratats*, y á la dreta planos del carril A, y á un costat material per la fabricació dels gas... recorts de las grans empresas del afortunat capitalista.

Y 'l seu retrato per tot arréu y en totas las formas, en fotografia, al oli, modelat en mármo, grabat en bronze... sempre ab aquelles patillas inmensas, colossals que omplirian d' enveja al ciutadá benémerit si las del nostre arcalde no fossen, ja que no tan espessas, més solemnes y esparrancadas.

Lo retrato y l' escut están prodigats allí ab certa candorosa puerilitat. Un escut complicadíssim, plé de rosquillas y carquinyolis, y que

més que un escut de noblesa, sembla una caixa assurtida de galletas Vinyas.

P. DEL O.

SUCCI.

No vaig á escriure la biografia d' aquest célebre personatge, que 's passa dejunant los millors dias de la seva vida.

Y no la escrich, entre altrás rahons, porque (¡oh, ignorancia m'va!) ni menos me recorda 'l nom del poble ahont va fer lo seu debut en aquesta vall de llágrimas y d' extranyesas.

No més tinch present haver llegit qu' es italiá.

A la primera noticia de que anava á visitarnos lo celebrat dejunador, van extremirse de goig un sens fi de familias que viuhén molt mal relacionadas ab la major part dels comestibles.

—¡Lo món es nostre!—exclaman las tals familias entussiasmadas.

Y no s' equivocèn del tot.

Perque si bè 'l mon encare no es seu, no tardará molt temps á passar al seu domini, dat lo malament que 's van posant las cosas y lo fosch y enmaranyat que 's presenta 'l pervenir.

Si 'l món persisteix en anarse espatllant, com ho ha vingut fent fins á nostres dias, ha de arribar un temps, tinguin compte qu' 'ls ho diu, en que tots los mortals no tindrem altre remey que declararnos *Succis* vitalicis.

Es á dir, que haurém de acostumarnos á viure del ayre del cel, que 'm sembla qu' es de lo menos de que 's pot viure.

Encare que jo he sentit á dir que hi ha gent que s' alimenta d' esperansas, lo *qual que* al meu entendre, es la última paraula en materia de aliments.

M' ha assegurat una persona que beu sempre en bonas fonts, (pero aixó 'ls ho comunico á vos-tés ab tota reserva), que 'ls fondistas, forners, carnicers y demés classes *alimentadoras*, aprofitant la estada d' en Succí entre nosaltres, tractan de fer una manifestació anti-dejunadora, en previsió de que 'ls consumidors agafém afició á las prácticas *Succinianas*.

Aixó 'ls ho vench tal y com m' ho han venut á mi; sense guanyar hi res.

Perque no deixa de ser tentador per tots aquells que no 's portan gayre bè ab los queviures, aixó de passar trenta dias sense menjar res.

Y un cop perfeccionat lo sistema, ¿per qué no passar hi dos mesos, ó tres, ó un any?

La perspectiva no pot ser més enlluernadora. Figúrinse que 'l senyor Succi va comensar lo dia vintidos del mes passat lo seu dejuni número vinticinch.

Es á dir, que ha fet l' experiment vinticinch vegadas, y en totes n' ha sortit bè, salvo la consegüent debilitat.

Aquests datos no poden ser més eloqüents.

Diu que lo únich que pren lo famós italiá en los trenta días que dura 'l dejuni es l' aygua de Vichy la de Rubinat.

Aliments que, comprats á l' engrós, no deixan de sortir baratos.

Ademés diu que cada dia 's renta l' estómach.

¡V's si n' es de cert alló de que la netedat es mitja vida!...

Es molta la gent que va á visitar á n' en Succi.

Hi ha persona á qui interessan tan los seus experiments, que 'l visita cada dia.

Altres un dia per altre.

A turno par ó impar.

Hi ha qui viu tan desconfiat en aquest món que diu: lo que fa en Succi no es més que una comedia y qu' ell no s'ho creu de cap de las maneres.

Generalment los qu' aixó diuen son los qu' están grassos y menjan be. vaja, 'ls golafres.

En cambi, 'ls que menjan malament miran á n' en Succi com á un salvador.

Es lo que l' altre dia 'm deya cert individu, que ab vint duros al mes, mante á tota la seva familia composta de la dona, la sogra, tres criaturas y dugas cunyadas (!):

—Desenganyis, en Succi es un gran home, per més que diguin lo contrari 'ls seus detractors. Jo li professo una veneració sens límits, de modo que cada vespre al ficarme al llit, li reso un *Paternoster* y tres *Avemarias*, á fi de que per intercessió de Nostre Senyor descubreixi 'l secret de viure sense menjar. Consideri que á casa som vuit bocas que ni la del escenari del Liceo, y que vint duros mesuals no arriban ni per comensar... Si aquest bon italiá no s' apiada de mí, aviat no tindré més remey que fer sòrts entre la familia y menjarnos á aquell que li toqui. Aixó es molt trist; pero 'l ventrell no admet rahons.—

Quan s' arriba á tan lamentab'es extrems, las prácticas *Succinianas* s' imposan.

¡Lo món es d' en Succi!... ó al menos ho será molt aviat.

A que aquest cas no arribi han de tendir tots los nostres esforços.

Lo món está perdut y hem de millorar-lo, per mica que 'ns estimém la pell.

Hi ha bastanta feyna; pero ab una mica de bona voluntat...

JUST ALEIX.

LLIBRES.

LA GRAN EXPOSICIÓ.—Quadern quint.—Compren aquest quadern los cants X y XI del poema en varietat de metros que ab tanta acceptació escriu y publica lo conegut escriptor D. Joan Molas y Casas.

Acompanyat sempre de Mossén Borra, recorra la secció de Agricultura de la Exposició y assisteix á una de las moltes festes nocturnas, totes iguals, que s' han celebrat en aquell siti, relatant graciosos incidents en una forma fácil y amena.

Com á mostra, aquí van unas quantas quartetas qu' enclouhen una gran veritat:

«Y per cert qu' en tal secció hi varem tení una escena que jo crech que val la pena de donarne relació»

Un pagés que no caldrá que precisi de ahont era mirava la restallera de máquinas que allí hi há.

Mossén Borra se 'n adona:

—Mestre, diu, ja fan per casa.—

Y 'l pagés tot tocant l' ase

li respón:—¡Tan se me 'n dona!

—Son máquinas.—Ja ho veig, ja.

—Pèls pagesos.—Ja 's va dí.

—Son molt bonas.—Potser-sí.

—¿Qué nó ho sabeu?—Tan me fa.

—No 'us agradan?—No senyó.

—Las debéu gastá extranjeras.

—¡Ca! De cap de las maneras.

No estich per máquinas.—¿No?

Van molt bè.—¿Qué se 'n acaba?

—¿No 'n gastéu, en bona fe?

—No senyor.—¿Y aixó, per qué?

—Perque 'l pare no 'n gastava.

—¡Home! Vaya una rahò!...

—Es rahò que jo m' hi aguanto.

—¿No veyéu qu' es l' adelanto

dé la civilisació?

—Si tothom con vos pensava

ja 's treuria bon partit!

—Ja veurá, ja li som dit

que 'l mèu pare no 'n gastava.

—Mestre, casi 'm vull pensá

una cosa que 'us diré.

—¿Quína?—Qué Déu vos va fé

y va deixarvos está.

—Ey, cuydado: poch á poch.

Si no gasto maquinaria

jo soch de la Lliga agraria

—¿Y que 'n trayeu?—¡Ay jo 't toch!

Fem la guerra á los *Tractats*

que arruinan nostra terra.

—Ja está bè que feu la guerra;

pero ab medis apropiats.

¿Cóm evitaréu la ruína

si quant més vostre Art prospera

vos aneu quedant enrera

sens eixir de la rutina?

Lo progrés que no s' atura

diu: «Poch temps y molta feyna.»

Mans á la obra, cambiém l' eyna

en bè de la *Agricultura*.

Pues si en lloch de cols feu naps,

prescindint de maquinaria,

ab tot y la *Lliga Agraria*

no crech pas que lligueu caps.

—Tan si es bò com si no es bò,

diu lo crach—no 'n vull per are.

Si n' hagués gastat lo pare

també en gastaría jo.

Gira esquena y tot fent vía

cap á fora se 'ns escorra.

—Ey, li crida Mossén Borra.

Passiho bè ab la companyía.

Aquest quadern, al igual que 'ls anteriors está ilustrat ab profusió y elegancia pèl conegut artista Sr. Miró.

A LA PUNTA DE L' ESPASA.—Acaba de imprimirse y hem rebut un exemplar del juguet en un acte y en vers que ab aquest títul va estrenarse lo mars passat en lo *Teatro de Novedats*, alcansant bon éxit. L' obreta, escrita en vers, es deguda al senyor don *Joseph Campderrós*.

NOTAS DE UN LOCO, per D. F. *Dalmases Gil*.—Forma un folletet de curtas dimensions y conté una narració interessant, al mateix temps que conmovedora. Lo Sr. *Dalmases* maneja la prosa castellana ab notable facilitat.

FESTA DONADA A VALLVIDRERA EN HONOR DE D. FRANCISCO PÍ Y MARGALL, PELS FEDERALS DE CATALUNYA.

Dibuix de Carlos Labielle, d'una fotografia directa de Victor Labielle. (Fotografat de Labielle germans).

GUÍA DE FIGUERAS Y PUEBLOS DEL AMPURDÁN, *comprendidos en su partido judicial*, per D. RAMÓN NOGUER Y BOSCH.—Un dels resultats profitosos de certs certámens, es l'aparició de treballs històrics y geogràfics relatius á determinadas regions y localitats, que, sense l'estímul de un premi, tal vegada no s'empendrián. En aquest cas se troba 'l llibre del Sr. Noguier, qual primer quadern tenim á la vista.

Premiat en l'últim certámen de Figueras, s'endavina desde 'l primer moment que contindrà dats interessants, venint á omplir un buyt que se sentia en aquella comarca ampurdanesa.

Acompaña 'l primer quadern, un plano de aquella ciutat, litografiat ab molta limpiesa.

RATA SABIA.

ALGUNS TOCHS SOBRE LA DONA OPINIONS.

UN POETA.

Una dona es la mágica quimera
que forja l' ilusió:
una dona ho es tot: es l' encisera
má compassiva que 'ns aixuga 'l pló.
En mitj de la tempesta de la vida
calma ella nostre anhel,
demostrantnos l' amor ab que 'ns convida,
que no per ser felís, s' ha d' aná al cel.

UN FILOSOP.

Una dona es un sér incomprensible
mascut en las regions de lo impossible.

UN PÉRDIS.

Es la dona, sangonera
que 'ns va xuclant, poch á poch,
lo cor, l' ánima, l' ossera...
y las ganancias del joch.

UN CASAT.

Es la dona, parlant clar
un sér bastant agradable
que reuneix á un geni amable
un gran instint de pescar.
Ab gust se pot aguantar
mentres permanece soltera;
mes complerta sa fatlera,
un cop lograt lo casori,
es infern, es purgatori.
es mildew y es filoxera.

Jo.

Si alguna lectora bella
vol saber lo mèu paré,
que m' avisi, y l' hi diré
mo't baixet... á cau d' orella.

A. MENÉNDEZ.

Si fos possible fer admetre regalos al fret, los
empresaris de teatros haurían d' obsequiarlo ab
verdadera esplendidés.

Perque al fer poch menos que impossibles las
funcions nocturnas del Parch, la fresca que 's

deixa sentir de uns quants días ensá, treballa en
benefici de las empresas teatrals.

Per aixó totas ellas procuran aprofitar tan bona
ocasió, presentant las obras que tenian prepara-
radas.

PRINCIPAL.

«Exposició universal» es una revista d' actua-
litat escrita per Pina Domínguez, posada en mú-
sica per Chapí y decorada per Bussato. Revista
vol dir, serie de quadros, y tractantse de una se-
rie no tots poden ser nous ni 'l públich t' obligació
de que tots li hajan de fer la mateixa gracia.
Ab alguns que n' hi haja, basta, y en «Exposició
universal» n' hi ha més de un parell.

Lo mérit principal de l' obra estriba en l' acció,
basada en las desventuras de un pobre famélich
(lo Sr. Garcia), que dedicantse successivament á
diversos oficis, nos fa assistir á un sens fi d' es-
cenas relacionadas ab l' Exposició universal: pri-
mer al globo cautiu, després á la Plassa Real, á
Miramar, al gran Hotel Internacional y per últi-
m á las inmediacions de Atarassanas. Aquest
personatge dona ilació á la pessa, y gran cosa es
que una producció d' aquest género tinga ilació.

Entre las escenas graciosas sobresurten los
animats incidents que ocorren á Miramar, una
picaresca relació de tres municipals que van tre-
ginant palmeras de festa en festa y l' epissodi del
intérprete en lo gran Hotel Internacional. Es
trasnochada (com diuhen los castellans) la re-
vista de teatros y molt inoportú l' incident dels
espiritistas, posat allí per preparar un cambi de
decoració.

Per lo demès los xistes abundan per tot arreu
y contribuheixen poderosament al éxit de l' obra.

La música en general es fácil y elegant y t'è
bonichs detalls de instrumentació. Las coplas
dels Panoramas produheixen bon efecte, lo quar-
teto brindis á Miramar tinguè de repetir-se, y 'l
vals corejat de las *Guitas dels forasters* es la
pessa sobresalient de la partitura. Preparémnos
á sentir-la carrers y plassas: dintre de poch no
hi haurá piano ni orga que no la toquin.

En quan al decorat, los temas son molt bèn
escullits y la majoria de las decoracions: una
vista general de Barcelona, Miramar, l' interior
del gran Hotel Internacional, y la vista del port,
iluminat per la lluna y animat ab la presencia de
las Esquadras produheixen un efecte molt agra-
dable.

Lo vestuari, regular. Pero per mor' de Dèu,
que 'm treguin del cap de la figura que repre-
senta l' Exposició de Barcelona aquell adminicul
que més que un globo cautiu sembla una pera de
goma, de las que s' usan ara per donar lavativas.

Autor, compositor y pintor van ser cridats á
las taulas repetidament al final de la representa-
ció, compartint los aplausos ab los actors, tots
ells acertats en sos respectius papers, emportant-
se'n la palma, en Garcia y en Manini, que repre-
senta dos ó tres papers distints y canta ab nota-
ble afinació.

Total: que tenim *Exposició universal* al antich
teatro de Santa Creu á lo menos per mentres
duri la *Exposició universal* del Parch de la Ciu-
tadela.

LICEO.

¿Qué dirém de la *Africana*?

En Gayarre es lo Vasco de sempre: en la ro-
mansa cautiva; en lo duo arrebatá.

La Gabbi una artista de molta válua, s' ha
guanyat per complert las simpatías del públich, y

UN HOME FELÍS. (Individuo del Jurat de Tabacos).

Quédis per la senmana próxima.

ROMEA.

«Mulleras: Carbassa.» 8 es una pessa que sembla nascuda á l'altra banda del Pirineu; una mica extrambótica y de segur qu' en francés t'è més xiste qu' en catalá.

Lo públich hi riu y 'ls actors, principalment lo Sr. Fontova, que representa 'l protagonista, hi están molt acertats.

LÍRICH.

Alguns periódichs parlan ab molt elogi de la senyoreta Vazquez, que ha cantat últimament *Un ballo in máscara* de una manera acabadíssima.

Ja sabíam que aixís com á molts artistes los perjudica l'orgull, á la senyoreta Vazquez mes aviat la danya la modestia.

Celebrarém sentir-la en teatros més á propòsit que 'l Lírich... ¡oh y 'l Lírich en aquests temps en que 'l fret comensa á despertarse!...

CIRCO.

Fa días que ve anunciantse la reapertura de aquest teatro.

¿Quin día será?

¡Cuydado que hi ha-grans desitjos de sentir al tenor Aramburo, que fa alguns anys que no ha cantat á Barcelona!

ESPANYOL.

Y ja tenim *Urganda la desconocida*, en campanya. ¡Y tan desconeguda, que jo no l'havía tornada á veure desde qu' era molt petit!

Actualment ha sigut montada ab bastant acert, succehint que en aquest teatro, com en casi tots los de carácter popular de Barcelona,

és dona més, pero infinitament més de lo que costa l' entrada.

Lo que diuen las empresas: m s val molts pochs que pochs molts... en y quan al diumenje va haverhi al Espanyol dos entradas colossals.

TÍVOLI.

De la terra al sol. Un viatge cada día y molta gent que s' embarca.

Naturalment, se tracta de una obra que ja 'l día del estreno va caure de peus y que dona lloch á l' exhibició de algunas preciosas decoracions del Sr. Soler y Revirosa.

¿Y quin foraster podrà estarse de anar á veure las decoracions del primer dels nostres escenógrafos?

NOVEDATS.

Dissapte definitivament, inaugura la temporada de hivern, la companyia Tutau, de la qual forma part com sempre l' aplaudida Carlota Mena.

Serveixi aixó de avís als aficionats al drama de emocions.

ELDORADO.

Un'altra revista... y sobre 'l mateix tema: l' Exposició. Es obra del Sr. Coll y Britapaja, y encare que tal volta poch planejada, principalment en l' acte segon, té escenas de molt efecte,

Sempre surt de dintre 'l Parque plé de tabaco... de franch: escolti, senyor... dallonsas, ¿qu' es que vol plantá un estanch?

molts artistas saben lo que costa de intimar ab aquest diable de públich, al principi que se 'l tracta.

¿Y l' Aragó? Cada día més artista, fa un Ne-lusko excelent, y se 'n endú una gran cullita d' aplausos.

¡Llástima qu' en la segona representació la triple Ferrari destruhís tot l' efecte del septimino!

Y es tan més sensible aixó, en quan l' *Africana* ha alcançat un conjunt admirable, degut en gran part á la batuta sens rival del mestre Goula.

De la pobra *Mignon* val més no parlarne.

Lo teló ha caygut entre 'l públich y 'ls artistas que van maltractarla ab tan poca consideració y no es fácil que torni á aixecarse... á lo menos per ara.

Hi ha óperas desgraciadas. En la única representació de la primorosa producció del mestre Thomás fins aquells artistas que tal vegada un altre día serán oits ab gust, estavan destarotats, davant del huracá desencadenat en las alturas.

Pau als náufrechs.

Per ahir estava anunciat *Mefistófele*, que arriba un día massa tart pera que puga parlarne en lo present número.

xistes abundants, alguna pessa de música que Déu n' hi doret, una situació, com la de las bofetadas que fa esqueixar de riure, y algun tipo, com lo del pagés Pere Pau, qu' encare que caricaturesch, tè molta vida y no poca gracia.

«*Venid, venid caritativos*» lo día del estreno, ó sigui 'l día de la proba, al públich li vingué una mica gran... hi sobrava tela. Després un xich retallada, tretas moltas repeticions y cusida de nou, li cau d' alló més bè al públich del *Eldorado*.

Una cosa per l' istil va succehir ab *La Voz pública, El país de la olla*, y altras obras del mateix autor, que després han envellit sobre l' escena.

En l' execució sobresurten, á part de la senyora Mateu, lo Sr. Colomer qu' es l' actor graciosissim de sempre, y 'ls artistas encarregats dels papers de periodista catalá y madrilenyo. En quan al andalús li falta l' accent... y als coros una mica de veu y un bon tros de bona direcció.

En los demès teatros, res de nou... per ara.
N. N. N.

POESIE LLEMOSINE.

Era un jorn d' estiu
é l' au neguitose
guillave del niu
per cercá una rose.

Beneyt rossinyol
cantave imprudent;
treye 'l nas lo sol
allá á l' occident.

La flor sens duptar
sa boque badave,
sa mel á furtrar
l' escarbat anave.

De dintre lo niu
fugie l' aucele,
bo y fentne piu piu
queye á la paelle.

La viole, d' amor
se fardassejave,
soleta é sens pòr
vagabundejave.

Voreta del riu
que l' aygua era belle
parella joliu
mirava .. une estrelle.

De amor satisfet
al peu d' une alsine
—¡qu' ets tunc Peret!—
glosave la nine.

—¡Qu' es bo d' está així
lo doncell va dirne,
sense pòr de qui
pot veure ni ohirne!—

Pobret rebadá
guardave ramade
bo y fent ressoná
sa flaute esquerdade.

Joliu papelló
una flor xuclave,

y un gros cassadó
nuyl cap ne cassave.

D' un Mas del voltant
gran remor s' ohía...
¡estavan bremant
y un bon vi n' eixía!

Brillave lo sol
(dessorre 'l xaret-lo)
mès groch qu' un bunyol
de casa 'l Tio-Nello.

Un colrat pagés
molts naps recullíe...

¡si en plata 'ls tingués
mès de algún inglés
no jemegaríe!

J. AYNÉ RABELL.

Lo temps ha cambiat.

Lo sol s' ha amagat darrera dels núvols grisos.
La temperatura benigna se ha despedit á la francesa, deixantnos una fredor que no s' acomoda á tots los pulmons, y que no tots los dits poden suportarla.

Al Ampurdá ha nevat.

—Mala época per l' Exposició, diuhen los barcelonins.

Pero en cambi 'ls seus representants dintre del municipi exclaman:

—Ara es lo temps millor per nosaltres: lo fret aviva l' apetit.

També las clásicas castanyeras han sigut objecte del afany que demostra D. Francisco de que la ciutat de Barcelona cobri l' aspecte de una gran capital.

Antiguament torravan ab foch d' encenalls, omplint de fum los carrers y plassas, y en nom de la civilisació se las obligá á cambiar lo fogonet de terra pèl fogó de planxa de ferro; los encenalls perfumats, pèl carbó que fa tuf.

Las castanyas van ressentirse'n; mès al fi, si no podia dirse que quedessin prou tovas, encare se sentía per tot arréu lo crit engrescador de «¡calentas y grossas!»

Ara ni aixó.

Las pobres castanyeras han sigut expulsadas de la vía pública.

Y ara las trobarán arraulidas en los portals de las botigas tristas y melancólicas y sense poder piular.

Una tradició menos. Costums que 's perden y recorts que quedan.

¿Qué fa la Lliga de Catalunya? Per menos que per la desaparició de las castanyeras ha enviat misatjes als mès alts poders de l' Estat.

Y no sols es de sentir l' arraconament de aquesta institució popular pèl cop de mort que dona als catalanistas, sinò pèl disgust que deu haver produit en la redacció del *Diari de Barcelona*.

LAS PLAGAS DELS TEATROS.

Lo qu' es lo Sr Cornet y Mas deu treure foch pels caixals.

Ja no veurém may més aquella gacetilla estereotipada que cada any sortia:

«Las castañeras que han sentado sus reales en diversos puntos de la ciudad, anuncian la proximidad del invierno.»

Lo rey de Portugal ha fet una llarga visita á Barcelona.

Y D. Francisco de Paula... Res, senyors, que de aquesta feta han hagut d' aixamplar la portelleta de la berlina que usa per tot dia.

Escoltin ¿y volen dir que ara no li donarán una distinció honorífica?

Si, senyors. Pero no ho fassin correr. Segons tinch entés hi ha la idea de nombrarlo portugués honorari.

Tothom sab que á Portugal contan per reis.

Aixó sí: los reis allí van barato.

Quaranta vuyt fan un ral: 192, una pesseta.

De manera que sense pecar de irreverents, podem dir que 'l rey D. Lluís de Portugal se sembla á Déu omnipotent en una cosa:

En que es lo *rey dels reis*.

Y de la idea de D. Francisco donantli hospitalitat en un dels edificis de la Ciutadella ¿qué me 'n diuhen?

¿Los sembla molt monárquich que se 'l haja exposat dintre del recinte de la Exposició?

Perque á mí que no m' ho diga: lo fet de obsequiarlo ab una festa nocturna á pesseta l' entrada parla molt en favor de qualsevol empresari, encare que deixi en no gayre bon lloch al representant de un poble que 's precia de hospitalari.

Pero váginli á D. Francisco ab aquestas cosas y será molt capás de respondrels:

—Veurán, senyors, aquí la qüestió son *reis*.

Cassat al vol, en los Jardins del Parch, poch després de la serenata del passat diumenje:

—No podrá queixarse 'l rey de Portugal. Se l' ha obsequiat ab una serenata en la qual hi han pres part *siscents peus de corista*.

En la administració de LA ESQUELLA se venen fotografias de la festa campestre de Vallvidrera, de la qual dona una perfecta idea 'l grabat que ocupa las dugas planas centrals d' aquest número.

Una noya encararada, ab sombrero hasta quart pis... ¡ay del que dintre d' un teatro té al davant un trasto aixís!...

Lo ministre de la Governació ha resolt favorablement lo recurs de alsada interposat per l' empresa de las ascensions en globo lliure, contra l' ordre prohibintlas, que havia dictat lo gobernador de la Provincia

Felicitem á l' empresa, ab tan més motiu quan si algú vol rompres l' ánima, no hi ha lley humana que pugua impedirho ni evitarho.

Y després ¿cóm ho farián los gendres si no tinguessen l' esperansa de donar entenent á la seva sogra d' embarcarse un dia ó altre en globo lliure?

Un párrafo de una biografia del rey D. Lluís de Portugal.

«Artista com lo seu pare, la música ha sigut una de sas distraccions, y més expert en aixó que Frederich lo Gran, que sols tocava la flauta (¿per casualitat?), ell toca tots los instruments, encare que mostra predilecció marcada per lo violí.»

D. Manuel Girona, molt satisfet:

—Tots los grans homes tenim los mateixos gustos.

Acompanyém de la manera més viva y afectuosa en lo dolor que deuen sentir lo conegut editor D. Francisco Simón y sa respectable familia, per la pèrdua de son fill primogènit ocorreguda la senmana passada.

Qui tingui fills, coneixerá lo que son aquestas desgracias.

Lo jove Simón era lo encant de sos pares, y per sas hermosas condicions de talent y de caràcter la legitima esperansa y 'l goig de sa familia.

Que la resignació may tan necessaria com en aquets cassos puga mitigar la seva pena.

Continua rebent novas adhesions la Comissió executiva de la medalla commemorativa del premi concedit á D. Frederich Soler pel seu drama *Batalla de Reinas*.

!!! ILUMINACIONS !!!

—¿Sabs que á pesar de la llum que hi ha en tot aquest passeig, no se veure lo que miro ni puch mirar lo que veig?

Ultimament ha rebut entre altres, la del Excelentíssim Ajuntament de Vilafranca del Panadés, del Ateneo obrer y del Centre agrícola de la mateixa vila, ademés de alguns particulars.

De Tarrassa ha rebuttambè suscripcions de particulars y una molt important del Cassino del Comers de dita ciutat.

Per la nostra part hem rebut la suscripció de D. Joseph Mascaró per 25 pessetas, qual nota pera sa realisació hem passat á la Comissió corresponent.

Copiat lletra per lletra de un anunci que figurava aquets días en un dels kioskos de la Rambla.

ai, una sa la i. dos,
Cuartos Bien A,
MuebladoS PARA
AL Qui Lar...

A qui daran
Rason

En punto Mui Bueno
Serca La Rambla.

¿Troban que aquest anunci fa venir ganas de apretar á correr?

Donchs vegin lo que son las cosas: colocat com estava en un dels kioskos de la Rambla armonisava perfectament ab las arcadas de llum y demés adornos establerts en aquell siti.

A arcadas guerxas, ortografía bornia.

Mentres diumenje á la tarde, á Barcelona feva sol, y Montjuich y hasta 'l Cementiri del S. O., brillavan alegres banyats per la llum daurada del astre del dia, al Hipódromo, á lo millor de las carreras, descarregava una pedregada que va durar més de mitja hora.

Lo cel se mostrá poch partidari de la festa inglesa.

¡Y si haguessen vist als feligresos de la pelousse, corrent á refugiarse dintre de las tribunas!

Vaja, que la naturalesa torna pèls seus fueros. Y quan veu que hi ha distincions socials tan inmensas. com la que significa 'l que 'ls uns paguin quatre rals y 'ls altres quatre duros, s'hi fa á cops de pedra y 'ls barreja.

Avants de la pedregada:

—Mamá vull un granisat.

Durant la pedregada:

—Obra la boca filla mèva, que ara baixa.

A pesar de la pedra, va efectuarse lo *Grand Steeple Chase*, anunciat en los programas, anant de bigotis dos ó tres jockeys—tan relliscadís era 'l terreno—á riscos d' estaballarse.

¿Veritat que las corridas de toros son molt bárbaras y repugnants?

—La pedregada, deya una mamá molt católica, ha sigut un càstich del cel.

—Ay, ay ¿y qué hem fet de mal anant á las carreras?

—Hem anat á veure correr un caball de 'n Villamajor anomenat *Santa Cecilia*... y aixó es una burla á la religió. Lo qu' es jo, demá mateix vaig á confessarme ab lo Pare Goberna.

Ab motiu de la pedregada va suprimirse l' desfile.

(Continua á la página 656.)

LOPEZ, EDITOR

LLIBRERÍA ESPANYOLA

Rambla del Mitj, número 20, Barcelona.

ANUNCIS

Obra nueva

CARNE DE CAÑON

POR

CH

LA BARRICADA

ILUSTRACIONES DE PASSOS

Forma la obra un elegante tomo en 8.º y vale Ptas. 0'50.

EL VELOZ

NUEVO MAESTRO DE FRANCÉS

SISTEMA PRÁCTICO

POR

AGUSTIN CAZE

En cartonné, Ptas. 5, en tela, Ptas. 6.

LA ÓPERA EN BARCELONA

POR

F. VIRELLA CASSAÑES

Historia crítica de los teatros de esta ciudad, desde sus principios en el Principal hasta nuestros días. Ptas. 5.

ÚLTIMAS OBRAS DE
XAVIER DE MONTEPIN

El idiota. Ptas. 2
Juana-María. » 2
María-Juana. » 2
Adriano Couvreur. » 2

ÚLTIMAS OBRAS DE
ARTHUR A. MATTHEY

El punto negro. Ptas. 2
Un Yerno. » 2

ÚLTIMAS OBRAS DE ADOLPHE BELOT

La gran Florina. Ptas. 2
El drama de la calle de la Paz. » 1'50

PATRIA

POESIES
DE
MOSEN

JASCINTO VERDAGUER

ab un prólech de

MOSEN JAUME COLLELL

Un tomo en 8.º, Pe-
setas 3.

TARTARIN EN LOS ALPES

por **ALFONSO DAUDET**

Version castellana de
EUSEBIO BLASCO
Ptas. 5.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútu, & bè en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademès 3 rals pèl certifiat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

DILLUNS A LA NIT.

Després de quatre horas llargues
de rodar pel món, á pata,
se van quedá aquí adormits,
esperant la cabalgata!...

O millor dit: lo desfile va sustituhirse.
¿Saben ab qué?
Ab desfilas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Pe-tro-ni-la.
2. ID. 2.ª—Car-pe-ta.
3. SINONIMIA.—Grau.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Los amantes de Teruel.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Montreal.
6. GEROGLIFICH.—D. Sevè tot ho tè.

XARADAS

EN LA HORXATERIA VALENCIANA.

1.

—¿Vosté es filla de Valencia?
—Pa servirlo, siñoret.
—¿Y com se diu vosté.

—Ay, ay;

pa que ho desitcha saber.
—¿Que pot ser no puch saberho?
—Doncas, vacha: li diré;
dos meua grasia es Eusebia.
—¿Quín nom més aixeridet!
Doncas, portli tres total
ab aigua fresca.—Molt hè;
y que li portaré una auia;
que li chelará las dents.

Si es servit.—Escolti Eusebia,
¿sab que m agrada vosté?

—De las chiques de Valencia
com jo no 'n veurá cap més.

—Li voldría di' una cosa
pro que ningú 'ns escoltés...

—¿Quína cosa es? A vore.

—Demá a' vespre li diré.

—Vacha, será alguna hu-dos.

—Diguim are 'l que li dech.

—Dos quinssets.

—Aquí 'n té quatre.

—Moltas gracies, siñoret.

PERPET DE ESPLUGAS.

II.

Dos musicals

¿saps quinas son?

Un nom de dona

forman lector.

ANGEL DE LA GUARDA.

MUDANSA

(MONÓLECH.)

Tot que 'l salvi: no hi ha més;

mes no sè cóm arreglarho.

en fi. lo milló es probarho,

puig lo promés es promés.

Me poso aquell tot que n' es

de seda bona y lleugera,

y ab frasse seca y certera

vaig y li dich al fiscal:

—Si no 'l salva es un total.—

Crech qu' es la millor manera.

J. ABRIL VIRGILI.

ANAGRAMA.

A Tot á passar l' istiu

va anar en Total Batlló.

y desdè allí dalt m' escriu

que s' hi tot molta fredó.

EGO SUM.

TRENCA-CLOSCAS.

E. SEDES.

TÀRREGA.

Formar ab aquestas lletras lo nom de una vila catalana.

BOT Y FLÉ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6.—Una planta.

1 4 3 6 1 4.—Nom de dona.

1 4 3 2 5 4.— » »

3 4 1 6 5 4.— » »

4 1 3 4 1 6.—Un moble.

3 4 1 6 5 2.—Una carrera.

D. GRAU.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: en los barcos.—Tercera: nom de dona.—Quarta: Nom d' home.—Quinta: eyna.—Sexta, animal.—Séptima: vocal.

NAS DE BISBE.

GEROGLÍFICH.

×
PRIIIPR

I

E R

MARANGY.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.